

Arrest

nr. 62 249 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2011.

Gelet op de terechtzitting van 3 mei 2011, waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. VANDEN ABEELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, meldt zich op 30 juni 2010 aan bij de stad Gent teneinde informatie in te winnen betreffende een voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdaan. Hij legt enkel een Turkse identiteitskaart voor.

Op 14 februari 2011 wordt verzoeker verhoord en wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Volgens de verklaring van verzoeker is hij het Rijk binnen gekomen in januari 2010, op illegale wijze omwille van economische redenen. Een week na aankomst werd hij voorgesteld aan

deze Belgische onderdaan en twee maanden nadien werd om haar hand gevraagd. Verzoeker zou religieus gehuwd zijn en samenwonen met de Belgische onderdaan.

Op 14 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, J. W., attaché

genomen op 14.02.2011

wordt aan

de genaamde N., A., geboren te (...) op (...), van Turkse nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 16 maart 2011 om middernacht het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING

0 – artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Indien het bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: “schending van het artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Hij verwoordt het middel als volgt:

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

In casu blijkt duidelijk dat het humaan volkomen onverantwoord zou zijn om verzoeker terug te sturen naar Turkije, teneinde dan vandaar uit het visum te moeten aanvragen.

Verzoeker is goed geïntegreerd in België: hij woont er sinds meer dan 8 maanden, en ook zijn familie woont er reeds lang.

Hij heeft géén gerechtelijk verleden in Turkije, noch in België.

Het Europees Hof in Straatsburg heeft in een recent arrest deze Belgische verplichting om dergelijke personen eerst te verplichten een ritje heen en terug te maken, om aldaar bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum aan te vragen, reeds veroordeeld.

Volgens de gebruikelijke Belgische gewonterechtsregels zou er geen beletsel zijn voor verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar zijn aanvraag in te dienen.

België verplicht dus de personen die in hetzelfde geval verkeren als verzoeker, om hier te lande hun vaste woon- en werkomgeving te moeten verlaten, en terug te keren naar hun land van herkomst (met alle risico's van dien), teneinde in Turkije zelfde aanvraagformulieren in te vullen.

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft het Europees Hof in een recent arrest van 2003 uitspraak gedaan in een gelijkaardig geval, en heeft het Hof de door de Belgische administratieve rechtsregels voorgeschreven procedure ongeldig verklaard.

Zo is bij analogie de Belgische rechtsregel door het Europees Hof vernietigd, waardoor een Belg niet kon huwen met een (zelfs illegale) vreemdeling, ZONDER dat deze eerst nog eens terug moest naar haar land van herkomst, om aldaar bij de Belgische Diplomatieke zending zijn visum aan te vragen (en dan meestal nog eens een jaar -of vaak langer! - te moeten wachten op de daadwerkelijke aflevering van het visum).

Het is niet redelijk te verwachten van verzoeker, dat hij naar Turkije zou moeten terugkeren om eventjes vlug een visum aan te vragen.

Het is dan ook manifest onverantwoord en in strijd met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, opgenomen in artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, om verzoeker het land uit te zetten."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"2.1 Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Overeenkomstig de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de verzoekende partij een ernstig middel tot nietigverklaring aan te tonen, alsmede een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten administratieve beslissing (art. 39/82 §2 van de wet dd. 15.12.1980).

Verzoekende partij toont niet aan op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Door verzoeker wordt zelfs niet eens aangeduid welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel hij zou kunnen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing. Verzoeker blijft dienaangaande volkomen in gebreke.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

2.2 Replik op verzoekers middelen.

- *Betreffende een eerste middel van verzoeker.*

In zijn eerste middel voert verzoeker een schending aan van art.6 EVRM, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Wat vooreerst de vermeende schending van art. 6 EVRM betreft, laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 EVRM valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung (R.v.St. nr. 78.215, 19.1.1999; R.v.St. nr. 47.178, 4.5.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 46.280, 25.2.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort - rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft - vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 EVRM.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat "het niet redelijk is te verwachten van verzoeker, dat hij naar Turkije zou moeten terug keren om eventjes vlug een visum aan te vragen".

Verzoeker verliest uit het oog dat hij zich illegaal op het grondgebied bevindt, zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Zijn vermeende integratie, het gegeven dat hij hier reeds 8 maanden zou verblijven e.d.m., kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker dient de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwetgeving te volgen en dient te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Er moet worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

"Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken". (R.v.St. nr. 189.171 dd. 23.12.2008) Het gegeven dat verzoeker het voornemen had om te huwen, maakt - zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing - vanzelfsprekend niet dat hij dan plots zonder meer over enig verblijfsrecht zou beschikken.

Overigens werd er door de ambtenaar van de burgerlijke stand een weigeringsbeslissing (weigering voltrekking huwelijk).

Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken. (R.v.St. nr. 189.171 van 23 december 2008)

Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker volstrekt illegaal in het Rijk verblijft, en er werd hem dan ook geheel terecht bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers vage beschouwingen missen duidelijk feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch van het rechtszekerheidsbeginsel:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (R.v.V. nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij met inachtnaam van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat uit het warrig betoog van verzoeker niet op duidelijke wijze kan worden afgeleid op welke wijze hij artikel 6 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) geschonden acht. De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar grondwettelijke en internationaal-rechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de

bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Evenmin is de Raad ertoe gehouden na te gaan welke rechtspraak van het Europese Hof *“in Straatsburg”* verzoeker in zijn verzoekschrift bedoelt, nu hij nalaat te preciseren welk arrest gelijkaardig is aan zijn situatie of welk *“recent arrest van 2003”* hij bedoelt. Evenmin zet verzoeker uiteen op welke wijze hij het rechtzekerheidsbeginsel geschonden acht. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In casu acht verzoeker het redelijkheidsbeginsel geschonden omdat het *“humaan volkomen onverantwoord”* zou zijn hem terug te sturen, nu hij goed geïntegreerd is, meer dan acht maanden in België woont en geen gerechtelijk verleden heeft.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op illegale wijze het Rijk is binnengekomen zonder in het bezit te zijn van een paspoort met geldig visum. Verzoeker weerlegt geenszins het determinerende motief van de bestreden beslissing dat hij geen geldig paspoort heeft met geldig visum. In toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid derhalve een bevel om het grondgebied te verlaten uitreiken. Het gegeven dat verzoeker in het huwelijk wenst te treden met een Belgisch onderdaan, al acht maanden in België verblijft, geïntegreerd is en geen gerechtelijk verleden heeft, stelt verzoeker niet vrij van de verplichting het Rijk op legale wijze te betreden en er op legale wijze te verblijven, hetzij in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Het huwelijk of de wens tot het huwen vormt geen vrijbrief om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen. Dienaangaande verwijst de Raad naar de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Voorts verduidelijkt verzoeker niet welke rechtspraak van het Europese Hof hij bedoelt en wat *“de gebruikelijke Belgische gewoonterechtsregels”* zijn.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan: *“schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.”*

Hij verwoordt het middel als volgt:

“Dat de bestreden beslissingen zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991). Dat het voor verzoeker dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd getroffen. Verzoeker hebben immers de indruk dat verweerder met twee maten en twee gewichten weegt. Verzoeker kent immers verschillende personen die in dezelfde omstandigheden verkeren en wiens aanvraag tot verblijfsvergunning gunstig werd beoordeeld. Dat verweerder dan ook onzorgvuldig te werk ging: “...elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen” (VAN HEULE, D.. “De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet”. T.V.R., 1992-93, 67-68). Verzoeker stelt dan ook met huidig rekwest een administratief beroep in tegen de negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en het bevel van de Minister bevoegd voor Asielbeleid en -Migratie om het grondgebied te verlaten. “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

De verwerende partij laat gelden dat de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 de formele motiveringsplicht betreffen, alsmede dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het 'onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd getroffen'.

Verder merkt de verwerende partij op dat:

verzoeker tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiverings-verplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker is dienomtrent niet ernstig waar hij poogt voor te houden dat 'verweerder met twee maten en twee gewichten werkt' en dat hij verscheidene 'personen kent die in dezelfde omstandigheden verkeren en wiens aanvraag tot verblijfsvergunning gunstig werd beoordeeld'.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, met name op 14.02.2011, had verzoeker niet eens een verblijfsaanvraag ingediend. Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen werkelijk geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101,624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De concrete motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat aan verzoeker, die illegaal op het grondgebied verblijft (hetgeen verzoeker ook niet betwist), bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Waar verzoeker tot slot nog melding maakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verwerende partij vast dat verzoeker bij de uiteenzetting van zijn tweede middel volstrekt in gebreke blijft aan te geven waar de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief

aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met artikel 7 van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag, het niet in bezit hebben van een geldig paspoort met geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bovendien dient de Raad zich bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat met stukken die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden.

Verzoeker weerlegt niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Integendeel, ter gelegenheid van zijn verhoor op 14 februari 2011 erkent verzoeker op illegale wijze het Rijk te zijn binnengekomen. Hij legt enkel een Turks identiteitskaart voor.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing berust op onjuiste feiten, niet correct werd beoordeeld of op onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

Waar verzoeker nog beweert dat hij de indruk heeft dat de verwerende partij “*met twee maten en twee gewichten weegt*”, kan een indruk niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat de stelling betreft dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging, beaamt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat de feitenvinding niet correct is of dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met dienstige stukken. Verzoeker voegt geen nieuwe grief toe en beperkt zijn uiteenzetting tot een theoretische beschouwing over de zorgvuldigheidsplicht. Voor het overige verwijst de Raad naar wat voorafgaat.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN